ΕΚΚΛΗΣΙΑ
ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΕΤΟΣ ΣΤ΄ 19 ΜΑΪΟΥ 1928 ΑΡΙΘ 20

Η ΠΑΠΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ὁ Πάπας Πῖος ΙΑ΄ ἀπέλυσε νέαν ἐγκύκλιον «Mortalium animos» ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἑνωτικῆς κινήσεως τῶν διαφόρων Χρ)κῶν Ἐκκλησιῶν. Ἀληθῶς, μετὰ τὸν φοβερὸν πόλεμον, πολλοὶ ἐν τῇ Δύσει ἐσκέφθησαν καὶ ἐργάζονται πρὸς ἕνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν ἐν τῇ ἀληθεῖ καὶ γνησίᾳ διδασκαλίᾳ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅστις ἔπαθε καὶ ἀνέσιη διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων. Ἡ ἕνωσις τῶν διϊσταμένων Ἐκκλησιῶν οὐκ ὀλίγον θὰ συντελέσῃ καὶ εἰς τὴν ἕνωσιν τῶν ψυχῶν τῶν ἀνθρώπων καὶ τὴν εἰρήνην τοῦ σύμπαντος κόσμου ὑπὲρ ἧς πάντοτε εὔχεται ἡ Ἁγία Ἐκκλησία. Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία εὔχεται καὶ ἐπιθυμεῖ τὴν ἕνωσιν ἐν τῇ γνησίᾳ καὶ ἀνοθεύτῳ διδασκαλίᾳ τοῦ Θεανθρώπου Σωτῆρος, δι' οὗ καὶ μόνον θὰ ἐπέλθῃ ἡ εἰρήνη τῶν ἐθνῶν, ἡ πρόοδος καὶ ἀνακαίνισις τῆς κλυδωνιζομένης ἀνθρωπότητος ὑπὸ τῶν κακοδοξιῶν. Μὴ ἀπατώμεθα· ἡ εἰρήνη τοῦ σύμπαντος κόσμου δὲν θὰ ἐπέλθῃ διὰ τοῦ ἀθέου Κομμουνισμοῦ ἢ τοῦ Μασσονισμοῦ ἢ ἄλλων παρομοίων συστημάτων, ὡς ἀποδεικνύει ἡ ἀμερόληπτος ἱστορία. Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶνε ἡ εἰρήνη ἡμῶν· εἶνε τὸ φῶς καὶ ἡ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων.

Ἀτυχῶς ἡ Παπικὴ Ἐκκλησία οὔτε θέλει νὰ συζητήσῃ περὶ τῆς ἑνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν ἐφ' ὅσον à priori δὲν ὑποτάσσονται εἰς τὸν ἀλάθητον δῆθεν Πάπαν καὶ ἀντιπρόσωπον τοῦ Χριστοῦ αἱ Ἐκκλησίαι, διότι φρονεῖ ὅτι ὁ Πάπας κατέχει τὴν ἀλήθειαν καὶ τὰς κλεῖδας τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν. Ἀλλ' ἡ τοιαύτη ἀντίληψις εἶνε ἄντικρυς ἐναντία πρὸς τὴν γνησίαν διδασκαλίαν τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τὴν ἀρχαίαν Ἐκκλησίαν, ἥτις συνεζήτει καὶ ἠρεύνα καὶ ἀπεφάσιζεν ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι καθορίζουσα καὶ διατυπώνουσα τὰς ἀποκαλυφθείσας ἀληθείας ἐξ ἀφορμῆς τῶν κακοδοξιῶν. Ἡ Παπικὴ Ἐκκλησία, ἐμφορουμένη ἐθνικοῦ πνεύματος, ζητεῖ νὰ ὑποταχθῇ ὁ κόσμος εἰς τὸν Πάπαν τῆς Ρώμης. Θέλει

«...περὶ πάντων ἔμμεναι ἄλλων
πάντων μὲν κρατέειν ἐθέλειν, πάντεσσι δὲ ἀνάσσειν,
πᾶσι δὲ σημαίνειν» (Ἰλιάδ. Α΄, 87).

Θέλει καὶ ἐπιζητεῖ νὰ ἐφαρμώσῃ τὸ τοῦ Ρωμαίου ποιητοῦ Βιργιλίου
«Tu regere imperio populos, Romane, memento»
καὶ οὐχὶ τὸ τοῦ Κυρίου «Οὐχ οὕτως ἔσται παρ' ὑμῖν, οὐχ ὡς οἱ ἄρχοντες τῶν ἐθνῶν κατακυριεύσετε αὐτῶν, οὐχ ὡς μεγάλοι κατεξουσιάζετε αὐτῶν· ἀλλ' ὃς ἂν θέλῃ ἐν ὑμῖν μέγας γενέσθαι, ἔσται ὑμῶν διάκονος». Καὶ τὸ πρωτεῖον τοῦτο τοῦ Πάπα ἐχαλκεύθη ἐπὶ τῶν ψευδοϊσιδωρείων διατάξεων. «Καὶ ὅμως ἐπὶ τῶν δεκρεταλίων τούτων, ἐπὶ τοῦ μεγίστου καὶ ἀναιδεστάτου τῶν τεχνασμάτων ὅσα ποτὲ ἐν τῇ ἱστορίᾳ διεπράχθησαν στηρίζεται, λέγει ὁ Ὄβερμων, ἡ θείῳ δικαίῳ θεωρία τοῦ παπικοῦ πρωτείου, ἐκ τοῦ ψεύδους τούτου ἀνεβλάστησε τὸ δόγμα τοῦτο, ὅπερ ἀνεκηρύχθη ὑπὸ τῆς ἐν Λατεράνῳ Συνόδου τῷ 1215. Τὸ σπέρμα τοῦ πρωτείου, σπαρὲν τὸ πρῶτον ὑπὸ αἱρετικῆς τινος μυθοπλαστίας, τῶν ψευδοκλημεντείων, καὶ ὁριμάσαν διὰ διαδοχικῶν ἐνεργειῶν τοῦ τύφου, τῆς φιλοδοξίας καὶ τοῦ κατακτητικοῦ πόθου τῆς Παπικῆς ἕδρας, ἐγένετο τέλειον δόγμα ὑπὸ τῆς εἰρημένης ἀποτροπαιοτάτης πλαστογραφίας».

Ἐφ' ὅσον ἡ Παπικὴ Ἐκκλησία στηρίζεται ἐπὶ τῶν ἀντιχριστιανικῶν τούτων ἀρχῶν, εἶνε ἀδύνατος ἡ ἕνωσις τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ διὰ τοῦτο ὑπέχει εὐθύνην ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Ἀτυχῶς δὲ προσπαθεῖ νὰ προσηλυτίσῃ τοὺς τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν χριστιανοὺς διὰ διαφόρων μέσων καὶ δὴ διὰ τοῦ Οὐνιτισμοῦ. Ἐξακολουθεῖ δὲ ν' ἀποστέλλῃ τάγματα μοναχῶν εἰς τὴν Ἀνατολὴν πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον. Φθάνει δὲ μέχρι τῆς τερατώδους ἀποφάσεως νὰ ὑποστηρίζῃ τὴν Τουρκίαν, χάριν μόνον τοῦ ἔργου τῆς Δυτικῆς προπαγάνδας. Τῷ 1868 ἡ ἐν Παρισίοις ἐκδιδομένη ἐφημερὶς «Σύμπαν» (Univers), θεωρουμένη ὄργανον τοῦ Βατικανοῦ, προέβαινεν εἰς τὴν ἑπομένην ἀποκαλυπτικωτάτην ὁμολογίαν ***«Τότε μόνον θὰ εἴχομεν ἀφορμὴν νὰ εὐχώμεθα τὴν πτῶσιν τῆς Τουρκίας, ἐὰν ἀντ' αὐτῆς ἱδρύετο ἐν Ἀνατολῇ καθολικόν τι κράτος».*** Τότε μόνον δηλ. θὰ ἐθεώρει καθῆκον νὰ κηρύξῃ σταυροφορίαν κατὰ τῆς Τουρκίας, ἐὰν ἀνιδρύετο καθολικὴ αὐτοκρατορία ad majorem dei gloriam.

Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἐκθύμως καὶ ἀδελφικῶς τείνει τὴγ χεῖρα πρὸς πᾶσαν Ἐκκλησίαν, πολλῷ δὴ μᾶλλον πρὸς τὴν Ρωμαιοκαθολικὴν μεθ' ἧς ἐνδόξως ἐπὶ αἰῶνας συνήθλησεν ὑπὲρ ἐπικρατήσεως τῶν ἀρχῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ ὑπὲρ τοῦ πολιτισμοῦ τῆς ἀνθρωπότητος, ἐὰν πρόκειται περὶ συμβιώσεως ἐν τῇ ἑνότητι τοῦ πνεύματος καὶ τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης. Ἀλλ' ἐφ' ὅσον ἡ Παπικὴ Ἐκκλησία ζητεῖ ν' ἀπορροφήσῃ τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν καὶ ν' ἀποβάλῃ αὕτη τὰς Ἀποστολικὰς παραδόσεις καὶ διδασκαλίας χάριν τοῦ Πάπα, δικαιοῦται μετὰ μακροὺς αἰῶνας πολυάθλου ζωῆς νὰ εἴπῃ τὸ τοῦ μακαρίου Παύλου: «Τοῦ λοιποῦ κόπους μοι μηδεὶς παρεχέτω· ἐγὼ γὰρ τὰ στίγματα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματί μου βαστάζω». (Γαλ. ς'. 17).

† Ὁ Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως
ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

ΤΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΤΗΣ ΔΟΚΟΥ

Ὑπεσχέθημεν νὰ φέρωμεν ἓν παράδειγμα πρὸς ἐναργεστέραν ἀπόδειξιν τοῦ ὅτι πᾶσα ἐξήγησις τῆς ἐξελίξεως διὰ προδεδομένης καὶ πλήρως ἀποχρώσης ἐνελίξεως ἄνευ τῆς παραδοχῆς τῆς «ὑποθέσεως τοῦ Θεοῦ» ἀποκλείεται· εἰ δὲ μή, θὰ εἴχομεν πρὸ ἡμῶν μίαν παραδοξότητα μὴ διαφέρουσαν ἀπὸ τὸ νὰ ὑπερπηδᾷ μέν τις εὐκόλως μίαν δοκόν, νὰ προσκρούῃ ὅμως εἰς μίαν ἁπλῆν καλάμην ἀχύρου.

Ἂς λάβωμεν λοιπὸν ὡς παράδειγμα ἐπιχειρήσεως τοιούτων παραδόξων κατορθωμάτων ἕνα ἐκ τῶν δημωδεστέρων καὶ σπουδαιοτέρων ὑπερμάχων τοῦ ἀγνωστικισμοῦ, τὸν Clodd. Εἰς ἓν ἐκ τῶν συγγραμμάτων του, ἐν τῷ ὁποίῳ πραγματεύεται περὶ τῆς δημιουργίας καὶ διατυποῖ μίαν «πλήρη ἔκθεσιν τῆς ἐξελίξεως», ἀπαντῶμεν τὰ ἀκόλουθα: «Περὶ τῆς πρώτης ἀρχῆς τῶν ὄντων, ἤτοι περὶ τοῦ τί ὑφίστατο πρὸ τῆς σημερινῆς καταστάσεως τῆς ζωῆς τοῦ παντός, οὐδὲν γινώσκομεν, πᾶς δὲ συλλογισμὸς ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου θὰ ἀπέβαινεν ὅλως ἄκαρπος». Ἡ φράσις αὕτη εἶνε ἀξιοσημείωτος διὰ τὰ μετ' αὐτὴν ὑπὸ τοῦ συγγραφέως μικρὸν περαιτέρω προστιθέμενα, τὰ ὁποῖα ἔχουσιν ὡς ἑξῆς: «Ἀλλὰ ἐφ' ὅσον τὰ πάντα μαρτυροῦσιν ὅτι ὁ σημερινὸς κόσμος θὰ ἔχῃ τέλος, ***ὀφείλομεν νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ἀπὸ κάτι ἔγεινεν ἀρχή.*** Διὰ τοῦτο εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ ***ὑποθέσωμεν*** τὴν ἀρχικῶς ὕπαρξιν ἀτμώδους καταστάσεως τῆς ὕλης, ἧς τὰ ἄτομα μετὰ τῶν ***συμφύτων εἰς αὐτὰ δυνάμεων καὶ ἐνεργειῶν*** ἐκινοῦντο, ἀλλὰ χωρὶς νὰ συγχωνεύωνται πρὸς ἄλληλα. Τὰ ἄτομα ταῦτα δὲν ἦσαν ἁρμονικῶς διατεταγμένα, διότι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ «Κοσμικὴ Δύναμις» θὰ τὰ εἵλκυεν ὅλα ὁμοῦ εἰς σφαιρικὴν μᾶζαν περὶ γενικὸν κέντρον βαρύτητος, ἡ δ' ἐνέργεια, ***ἀφυπνισθεῖσα ἐκ τῆς συγκρούσεως τῶν ἀτόμων*** ματαίως θὰ ἐχάνετο ἐν τῷ αἰθέρι ὑπὸ μορφὴν θερμότητος. Ἀπ' ἐναντίας, τὰ ἄτομα ἦσαν διατεταγμένα ***διαφορστρόπως κατὰ τὴν θέσιν αὐτῶν καὶ τὸν χαρακτῆρα, μὲ εἰδικὴν*** ἕλξιν καὶ φορὰν πρὸς ὡρισμένα ***εἰδικὰ κέντρα.*** Πᾶσαι αἱ μεταβολαὶ τῆς ἀρχικῆς καταστάσεως ὀφείλονται εἰς τὴν ***μετακίνησιν*** τῶν ἀτόμων παραγομένην ἐκ τῆς ἐνεργείας ***τῶν ἑλκουσῶν ἢ ἀπωθουσῶν δυνάμεων***· ὡς ἀποτέλεσμα δὲ τῆς τοιαύτης διεργασίας τῆς ἐξελίξεως ἐπῆλθεν ἡ μεταβολὴ τῆς ἀρχικῆς ὕλης εἴς τι ὅλως διάφορον, ἡ ὑπὸ τοῦ ἀμόρφου ἀπόκτησις μορφῆς καὶ ἡ βαθμιαία σύνθεσις τοῦ τέως ἁπλοῦ, μέχρις ὅτου, τέλος, ἡ ἀνάπτυξις ἐξίχθη εἰς τὸ ὕπατον σημεῖον τῆς συνθέσεως, ἤτοι τὴν ἔμβιον ὕλην».

Αὐτὰ ἔγραψεν ὁ Clodd εἰς τὸ προμνημονευθὲν σύγγραμμά του. Ἐνῷ δῆλα δὴ ἐδήλωσεν ὅτι «πᾶς συλλογισμὸς περὶ τῆς ἀρχῆς τῶν ὄντων εἶνε μάταιος», μικρὸν περαιτέρω λησμονήσας ταῦτα ἔγραψεν ὅτι μεθ' ὅλα ταῦτα εἴμεθα ἠναγκασμένοι νὰ δεχθῶμεν ἀτμώδη ἀρχικὴν κατάστασιν τῆς ὕλης. Ἀλλὰ ἡ τελευταία αὕτη δήλωσις εἶνε, ἁπλούστατα, καθαρὰ φιλοσοφικὴ θεωρία. Ἔτι πλέον· εἶνε ἀβάσιμος προϋπόθεσις, κατασκευασθεῖσα ἵνα προσαρμοσθῇ πρὸς τὴν περαιτέρω ἐν τῷ συγγράμματι ἀναπτυσσομένην ὑπόθεσιν τῆς ἀναπτύξεως τῆς κοσμικῆς ζωῆς. Ἀλλ' εἶνε πρόδηλον ὅτι ἐγείρεται ἐνταῦθα ἡ αὐτὴ ἁπλῆ ἀπορία: «Καὶ πόθεν ἐνεφανίσθη ἡ ἀτμώδης αὐτὴ ὕλη;» Μήπως εἶνε ὡρισμένον καὶ ἀναγκαῖον ἀποτέλεσμα προϋπαρχούσης τινὸς αἰτίας; Καὶ ἂν εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ προϋποθέσωμεν ὅ,τι παρουσιάζεται ἁπλῶς ὡς ἀποτέλεσμα, δὲν εἴμεθα περισσότερον ἠναγκασμένοι νὰ προϋποθέσωμεν καὶ ὅ,τι ἐμφανίζεται ὡς αἴτιον τοῦ ἀποτελέσματος τούτου; Αὐτὸ δὲν εἶνε τὸ μόνον λογικόν;

Ἀλλὰ δὲν ἀπαιτεῖται πολλὴ καὶ βαθεῖα καὶ ἐπίπονος σκέψις διὰ νὰ ἐννοηθῇ διατί ὁ συγγραφεὺς διαλογίζεται κατὰ τόσον ἀνακόλουθον τρόπον. Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης οὔτε ὁ πρῶτος εἶνε, οὔτε ὁ τελευταῖος. Καθ' οἷον τρόπον καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἀγνωστικοί, καὶ οὗτος ἁπλῶς τῇ βοηθείᾳ τῆς «ἐπιστημονικῆς φαντασίας» προϋποθέτει ὑπάρχον ὅ,τι τῷ παρουσιάζεται χρήσιμον διὰ τὴν περαιτέρω ἐξέλιξιν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ κόσμου.

Ἀλλ' ἂς πλησιάσωμεν κριτικώτερον πρὸς τὰς θέ-

σεις τοῦ συγγραφέως. Εἰς τί, τέλος πάντων, ὁ συγγραφεὺς μὲ αὐτὰς θέλει νὰ καταλήξῃ ; Ἐὰν θέλωμεν νὰ εἴμεθα εἰλικρινεῖς, ὀφείλομεν νὰ εἴπωμεν ὅτι οἱ συλλογισμοί του ἀποτελοῦν δίκτυον προϋποθέσεων καὶ ἀντιεπιστημονικῶν καὶ λίαν ἀσυνδέτων καὶ ἀβασίμων. Εἶνε προφανὲς δηλαδή, ὅτι ὅλοι τοῦ συγγραφέως οἱ συλλογισμοὶ κατ' οὐσίαν ἄγουν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ἐν ἀρχῇ ἡ ὕλη ἐνεφανίσθη ἀφ' ἑαυτῆς, ὑπῆρξεν αὐτογενής, ἤτοι τὸ μηδὲν ἐδημιούργησέ τι ἐκ τοῦ μηδενός. Ἡ αὐτοδημιούργητος αὕτη ὕλη τὸ κατ' ἀρχὰς ἐνεφανίσθη ἐν τοιαύτῃ ἀραιᾷ νεφελώδει καταστάσει, ὥστε πολλὰ ἑκατομμύρια κυβικῶν μιλίων της μόλις θὰ ἀπετέλουν ἓν γραμμάριον, ὡς λέγει ὁ Helmholz. Ἐν τοιαύτῃ ἀραιότητι τὰ ἄτομα τὰ ἀποτελοῦντα τὴν ὁμίχλην ἐκείνην ἰσοδυνάμουν βεβαίως σχεδὸν πρὸς πλῆρες μηδέν· οὐχ ἧττον ὅμως ἡ μορφὴ ἐκείνη τῆς ὕλης ἦτο ἡ μοναδικὴ μορφὴ τῆς ὑπάρξεως ἐν τῷ ὅλῳ σύμπαντι. Ἔπειτα, τὰ ἄτομα ταῦτα, πάντα ὁμοιότατα πρὸς ἄλληλα δι' ἔλλειψιν λόγου διαφορᾶς ἀπ' ἀλλήλων, κατά τινα ἀκατανόητον τρόπον κατώρθωσαν νὰ κατασιῶσι κατά τινας περιπτώσεις ὅλως διάφορα πρὸς ἄλληλα. Ἀνεξαρτήτως οἱασδήποτε ἐξωτερικῆς αἰτίας αἴφνης κατέστησαν τόσον διάφορα, ὅσον διάφορα εἶνε σήμερον μεταξύ των τὰ ἄτομα τοῦ ὀξυγόνου, τοῦ ὑδρογόνου καὶ τῶν λοιπῶν ἀερίων.

Ἀλλ' ἂς προχωρήσωμεν ἔτι περαιτέρω. Τὰ ἄτομα ταῦτα, ὄντα σχεδὸν μηδὲν καὶ μὴ ἔχοντα πρὸ αὐτῶν τὶ ὡς ὑλικόν, ἐξαίφνης παρουσιάσθησαν πεπροικισμένα μὲ διαφόρους κεκρυμμένας δυνάμεις («μετὰ τῶν συμφύτων εἰς αὐτὰ δυνάμεων καὶ ἐνεργειῶν» εἶπεν ὁ συγγραφεύς), ἐκ τῶν ὁποίων θὰ ἔπρεπε νὰ ἀναπτυχθῶσι πάντα τὰ ἄπειρα συστήματα τῶν μελλόντων κόσμων. Μετὰ ταῦτα, ἀνεξαρτήτως πάσης ἐξωτερικῆς αἰτίας, ταῦτα τὰ διαφοροποιηθέντα ἄτομα ἤρξαντο αἰφνιδίως κινούμενα. Τὸ κατ' ἀρχὰς αὐτοδιετέθησαν πρὸς ἄλληλα κατὰ διάφορον τρόπον ἐπὶ τῷ τέλει, πάντως, ὅπως ἡ «κοσμικὴ δύναμις», ἧς τόσον μυστηριώδης εἶνε ἡ προέλευσις, μὴ δύναται νὰ ἕλξῃ αὐτὰ περὶ ἕν τι κοινὸν κέντρον καὶ ἡ «διὰ τῆς ὤσεως ἀφυπνισθεῖσα ἐνέργεια» μὴ δύναται «ἀκάρπως», δηλ. χωρὶς τὶ νὰ παραγάγῃ, νὰ ἐξαφανισθῇ ἐκ τοῦ κόσμου, ἐν τῷ ὁποίῳ πρὸς τὸ παρὸν οὐδαμοῦ διαφαίνεται ὑπάρχουσα λογική τις ἀρχή, ἱκανὴ νὰ ἐννοήσῃ ἢ νὰ προΐδῃ οἱανδήποτε ὠφέλειαν ἢ ἀπώλειαν. Προκειμένου δὲ περὶ τῶν ἐπακολουθησασῶν μεταβολῶν, πᾶσαι προῆλθον ἐκ τῆς «προδιαθέσεως τῶν ἀτόμων» δυνάμει τῆς ἐπενεργείας τῶν «ἑλκουσῶν ἢ ἀπωθουσῶν αὐτὰ δυνάμεων». Αἱ δυνάμεις αὗται ἐγεννήθησαν ἀσφαλῶς ἐκ τοῦ μηδενός, ἄμοιροι δὲ πάσης κατευθυνούσης ἀρχῆς ἐνήργουν καὶ ἐκινοῦντο ἄνευ σχεδίου καὶ ὡρισμένου σκοποῦ. Παρὰ ταῦτα, τὸ ἀποτέλεσμα ὑπῆρξε καταπληκτικόν. Οὐδὲν ἐν ἀρχῇ ὑπῆρχε πλὴν τῶν ἀπείρως μικρῶν καὶ μόλις συλληπτῶν ἀτόμων, κινουμένων ὑπὸ τὴν ῥοπὴν ἀγνώστου προελεύσεως, τυφλῶν καὶ ἀσκόπων δυνάμεων· ἀποτέλεσμα : τὰ ὅμοια ἐδιαφοροποιήθησαν τόσον ὥστε κατέστησαν ὅλως ἀγνώριστα, τὸ ἄμορφον ἔλαβε μορφήν, τὸ ἀνωφελὲς ἐγέννησε τὸ ὠφέλιμον, πάντα δὲ ταῦτα ἀπέληξαν εἰς τὸ κολοσσιαῖον γεγονὸς τῆς ἐμφανίσεως τῆς ζωῆς ἐκ τῆς νεκρᾶς ὕλης. Ἡ τελευταία αὕτη μεταμόρφωσις εἶνε βεβαίως ἡ μᾶλλον καταπληκτική, διότι ἐὰν ὑπάρχῃ τι ἀναντίρρητον ἐν τῇ συγχρόνῳ ἐπιστήμῃ, τοῦτο εἶνε ἀκριβῶς τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ ζωὴ δύναται νὰ προέλθῃ καὶ ὄντως προέρται μόνον ἐκ προδεδομένης ζωῆς : «omne vinum ex vivo».

Αὐτὰ τὰ θαυμαστὰ μᾶς παρουσιάζει τὸ ὑπὸ ἐξέτασιν παράδειγμα. Ἀλλὰ διὰ νὰ τὸ ἐξαντλήσωμεν θὰ δεήσῃ νὰ ἐπανέλθωμεν, διὰ νὰ καταδειχθῇ πῶς οἱ ὑλισταί, ἐνῷ κατορθώνουν νὰ ὑπερπηδοῦν τὸν ὄγκον τῆς δοκοῦ τῶν καταπληκτικῶν παραλογισμῶν των, ἐμφανίζουν ἑαυτοὺς τραυματιζομένους ἀπὸ τὸ ἄχυρον τῶν δυσκολιῶν τῆς τόσον λογικῆς χριστιανικῆς πίστεως.

Σημ. Τὸ προηγούμενον ἄρθρον «Ἡ δοκὸς καὶ τὸ ἄχυρον» (ἀρθ. 10, σελ. 76-77 ἐστερήθη καθ' ὁλοκληρίαν τῆς ἐννοίας του διότι ἐκ τυπογραφικῆς ἀβλεψίας ἡ μὲν λέξις τῆς πρώτης παραγράφου «φορὰ» μετεβλήθη εἰς «ἡμέρα», ὅπου δὲ ὑπῆρχεν ἡ λέξις «**ἐν**έλιξις» ἐτέθη «**ἀν**έλιξις».

ΤΟ ΒΑΤΙΚΑΝΟΝ ΚΑΙ ΑΙ ΓΑΛΛΙΚΑΙ ΒΟΥΛΕΥΤΙΚΑΙ ΕΚΛΟΓΑΙ

[Ἀνταπόκρισις ἐκ Παρισίων]

Κατὰ τὸ 1913 ὁ ἀρχιεπίσκοπος Παρισίων κ. Dubois, διερμηνεύων τὰς γνώμας τοῦ Ποντίφηκος τῆς Ρώμης, προέτρεπε τοὺς πιστοὺς νὰ μὴ ψηφίσουν τοὺς δημοκρατικούς, τοὺς ὁποίους ἐθεώρει ἀντικαθολικούς. Σήμερον τὰ πράγματα ἤλλαξαν. Ἡ καιροσκοπικὴ πολιτικὴ τοῦ Βατικανοῦ δίδει ἄλλας κατευθύνσεις. Μία ἐπιστολὴ τοῦ Καρδιναλίου Γάσπαρη, δημοσιευθεῖσα εἰς τὴν ἐφημερίδα «Croix» εἰς τὰς 4 Μαρτίου, συμβουλεύει τοὺς Γάλλους πιστοὺς νὰ ταχθοῦν μὲ τὸ μέρος τῶν δημοκρατικῶν παραγόντων διότι οὐδέποτε ἡ ἐκκλησία τῆς Ρώμης ἀπέβλεψεν εἰς τὴν ἐξωτερικὴν μορφὴν τοῦ πολιτεύματος. Ὁ πιστὸς τῆς Ρωμαϊκῆς ἐκκλησίας εἶνε ἐλεύθερος νὰ ἐκλέξῃ τὸ πολίτευμα, ἐπειδὴ ὅμως ὁ Γάλλος εὑρίσκεται ὑπὸ δημοκρατικὸν καθεστώς, πρέπει νὰ συμμορφωθῇ. Αἱ γνῶμαι αὐταὶ ἀντήχησαν

ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟΝ

Ἡμε-ρομηνία		Κυριακαὶ Εὐαγγελίων	Κυριακαὶ Ἀποστόλων	Ἑωθινὰ	Ηχοι
ΙΟΥΝΙΟΣ	3	Κυρ. Η΄ Πεντηκ.	Κυρ. Η΄ Πεντηκ.	—	—
	10	Κυρ Α΄ Ματθαίου	Κυρ. Α΄ ἁγ. Πάντ.	Α΄	πλ. δ΄
	17	Κυρ. Β΄ »	Κυρ Β΄	Β΄	α΄
	24	Προδρόμου	Προδρόμου	Γ΄	β΄

εἰς ὅλην τὴν Γαλλίαν. Ὁ Πρύτανις τοῦ Καθολικοῦ Ἰνστιτούτου ἐπίσκοπος Baudrillard εἰς τὰς ὁμιλίας του καθ' ὅλην τὴν περίοδον τῆς νηστείας, εἰς τὸν καθεδρικὸν ναὸν εἶχεν ὡς θέμα παραπλησίας ἰδέας. Ἀνέπτυξε τὴν «κλῆσιν» τῆς Γαλλίας καὶ τὴν ὑπακοήν της εἰς τὴν Ἁγίαν Ἕδραν διὰ μέσου τῶν αἰώνων. Ἑπομένως καὶ σήμερον, λέγει, ἡ Γαλλία δὲν πρέπει νὰ ἀπομακρύνηται ἀπὸ τὰς ποντιφικὰς ὑποδείξεις.

Βεβαίως ἡ συσσώρευσις αὐτὴ τῶν ἱστορικῶν ἐπιχειρημάτων δὲν ἀνταποκρίνεται πρὸς τὴν πραγματικότητα διότι οὔτε κατὰ τὴν Γαλλικὴν ἐπανάστασιν, οὔτε κατὰ τὴν Ναπολεόντειον ἐποχήν, οὔτε κατὰ τὸν χωρισμὸν τῆς πολιτείας καὶ τῆς ἐκκλησίας, οὔτε κατὰ τὸν τελευταῖον μεγάλον πόλεμον ἡ παπικὴ Ρώμη ὑπεστήριξε τὰ δίκαια τοῦ Γαλλικοῦ λαοῦ. Διὰ τοῦτο ἀκριβῶς καὶ οἱ καθολικοὶ τῆς Γαλλίας δὲν ἀσπάζονται τὰς ὑποδείξεις τῆς Ρώμης. Ὅπως ὅμως καὶ ἂν ἔχῃ τὸ πρᾶγμα ὁ ἐπίσκοπος Baudrillard μὲ τὰ κηρύγματά του αὐτὰ κατώρθωσε κατὰ τὴν τελευταίαν του ἐπίσκεψιν εἰς τὴν Ρώμην νὰ ἀποσπάσῃ τὸν τίτλον τοῦ ἀρχιεπισκόπου Μυτιλήνης. Ἐὰν θελήσῃ κανεὶς νὰ ψυχολογήσῃ τὸν Γαλλικὸν λαὸν καὶ νὰ ἐξαγάγῃ συμπεράσματα ὡς πρὸς τὰς διαθέσεις του ἀπέναντι τοῦ Βατικανοῦ ἰδοὺ ποῦ θὰ καταλήξῃ. Δὲν λαμβάνω ὑπ' ὄψιν τοὺς ὀπαδοὺς τῆς «Action française» οἱ ὁποῖοι θεωροῦνται πολέμιοι τοῦ Παπισμοῦ. Ἀπὸ τοὺς ἄλλους καθολικοὺς ὑπάρχουν πολλοί, οἱ ὁποῖοι θεωροῦν τὴν ἐπέμβασιν τοῦ Πάπα ἐπικίνδυνον διὰ τὴν Γαλλίαν. Καὶ τοῦτο εἶνε εὐνόητον διότι εἶνε, λέγουν, μία μυστηριώδης καὶ ἀκαθόριστος δύναμις. Ἄλλοι ὀργανισμοὶ ἔχουν ὡρισμένας ἀρχὰς καὶ γνωρίζει κανεὶς πῶς νὰ προσανατολισθῇ. Μὲ τὸν Παπισμὸν ὅμως πρέπει νὰ εὑρίσκεται πάντοτε ἐν ἐπιφυλακῇ. Ἡ Γ΄ διεθνὴς τῆς Μόσχας, ἡ Β΄ διεθνὴς τοῦ Ἄμστερδαμ, ἡ μασονικὴ στοὰ τῆς rue Cadet βαδίζουν ἐπὶ καθωρισμένου προγράμματος, ἀλλὰ ὁ Παπισμὸς εἶνε τόσον ἀλλοπρόσαλλος, ὥστε ὑπάρχει πιθανότης αὔριον, ἕνεκα ἄλλων περιστάσεων, νὰ ἐξαπολύῃ ἐγκυκλίους ἀντιδημοκρατικάς. Ἂν ὅμως οὗτοι ἀποκλείουν τὴν ἐπέμβασιν εἰς τὰ ἐσωτερικά των μιᾶς ξένης ἀρχῆς, δὲν ἕπεται ὅτι κλίνουν πρὸς τὴν βασιλείαν ὅπως τὴν ὀνειρεύεται ὁ Daudet. Ἀπ' ἐναντίας, ἀσπάζονται τὰς δημοκρατικὰς ἰδέας. Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος κατ' αὐτὰς γίνεται ἀντικείμενον ἐνθουσιασμοῦ εἶνε ὁ χριστιανὸς κοινωνιολόγος Marc Saquier, πρόεδρος τοῦ συλλόγου τῆς νέας Δημοκρατίας. Διαβλέπει εἰς τὴν ἐξάπλωσιν τῆς ἠθικῆς ἀρχῆς τοῦ Εὐαγγελίου τὴν στερέωσιν τῆς οἰκογενείας καὶ τῆς κοινωνίας. Τονίζει ὅτι ὁ ἠθικὸς ἀφοπλισμὸς τῶν ψυχῶν ἀπὸ τὰ μίση, θὰ ἐπιτευχθῇ ὅταν ἐμφυσηθοῦν εἰς τὴν κοινωνίαν αἱ ἀληθεῖς δημοκρατικαὶ ἰδέαι ποτισμέναι μὲ τὸ ἄρωμα τοῦ Χριστιανισμοῦ. Εἰς τὰς συγκεντρώσεις του διαφόρων ἀποχρώσεων ἄνθρωποι ἐξετάζουν ὑπὸ τὴν πεφωτισμένην πεῖράν του διάφορα φιλοσοφικά, κοινωνικὰ καὶ πολιτικὰ προβλήματα. Περὶ αὐτοῦ ἀκριβῶς εἶπε τελευταῖον εἷς ἐκ τῶν καλλιτέρων γάλλων συγγραφέων, ὁ Jean Pierrefeu, ὅτι ὀλίγοι ᾐσθάνθησαν τόσην ἀγαλλίασιν φέροντες τὸ φῶς εἰς τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ἐλπίδα εἰς τὰς ψυχάς.

Αὐτὰς ἀκριβῶς τὰς δημοκρατικὰς τάσεις ὁ Πάπας τὰς διαισθάνεται. Ἐκφράζεται ὑπὲρ αὐτῶν καὶ μάλιστα μ' ἐνθουσιασμόν. Καὶ τοῦτο ἀπὸ καιροσκοπισμὸν διὰ νὰ λύσῃ τὰ ἐκκρεμῆ ζητήματά του. Πρὸ πάντων τὸν ἀπασχολεῖ ἡ κτηματικὴ περιουσία τῶν μοναχικῶν ταγμάτων. Ὑπομνήματα ὑποβάλλονται εἰς τὴν κυβέρνησιν ὅπως ἡ περιουσία αὐτὴ διατεθῇ ὑπὲρ τῶν ἐργατικῶν καὶ ἐκπαιδευτικῶν ὀργανώσεων. Ἀνέρχεται δὲ εἰς τὸ κολοσσιαῖον ποσὸν τῶν 120 δισεκατομμυρίων γαλλικῶν φράγκων.

Ἐδῶ ἔγκειται τὸ μυστικὸν τῆς ὑπὸ τοῦ Πάπα ὑποστηρίξεως τῆς Δημοκρατίας ἐν Γαλλίᾳ κατὰ τὰς ἤδη διεξαχθείσας βουλευτικὰς ἐκλογάς.

Ἐν Παρισίοις Β. ΕΥΘΥΜΙΟΥ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Τὸ κράτος τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ πλήξασα τὴν Κόρινθον μεγάλη συμφορὰ φυσικὸν ἦτο νὰ συγκινήσῃ πρώτην τὴν Ἐκκλησίαν. Καὶ ὄχι μόνον νὰ τὴν συγκινήσῃ ἀλλὰ καὶ νὰ τὴν ὑπομνήσῃ οἱονεὶ αὐτομάτως εἰς τὴν πανελλήνιον ἐπίσημον καὶ ἀνεπίσημον συνείδησιν ὡς τὴν φυσικὴν παραστάτιδα κατὰ πᾶσαν δοκιμασίαν, τὴν πηγὴν τῆς παραμυθίας, τὸν παράγοντα τοῦ θάρρους καὶ τῆς καρτερίας ἐν τοις δεινοῖς καὶ τὴν πλουσιωτέραν εἰς καρποφορίαν διὰ τῶν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ ἀποστόλου Παύλου γνωστῶν χριστιανικῶν «λογιῶν». Ἀπὸ τῆς πρωτευούσης κράτους μέχρι καὶ τῆς ἀσημοτέρας ἐπαρχίας, πάντες οἱ ἱεράρχαι τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἡγουμένου τοῦ Πρωθιεράρχου αὐτῆς, ἐτέθησαν ἐπὶ κεφα-

λῆς τῶν ὑπὲρ τῶν σεισμοπαθῶν Κορινθίων ἐράνων, περιερχόμενοι δὲ τὰς ἀγορὰς καὶ τὰ καταστήματα μετὰ τῶν μελῶν τῶν ἐπιτροπῶν τῶν μᾶλλον ἐπιλέκτων πολιτῶν, οὓς ἐπεστράτευσαν αὐτοὶ οὗτοι εἰς τῆς φιλανθρωπίας τὸ ἔργον, ἐκέντησαν τὴν ἅμιλλαν μεταξὺ τῶν πολιτῶν, προθύμως εἰσφερόντων καὶ τὸν ὀβολὸν τῆς χήρας πολλάκις. Ἀλλὰ τί νὰ λεχθῇ ὑπὲρ αὐτοῦ τοῦ τῆς Κορινθίας ἱεράρχου, ὅστις ἀπὸ τῆς πρώτης θλιβερᾶς ἡμέρας ὑψωθεὶς ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῆς σεισμοπλήκτου χώρας ἀεικίνητος ἐπόπτης τῆς συμφορᾶς, πᾶσαν τὴν περὶ τοῦ ποιμνίου του πολυσχιδεστάτην πρόνοιαν ἀνέχει καρτερικῶς καὶ προθύμως ἐπὶ τῶν ὤμων, περὶ τῶν πάντων μεριμνῶν, τοὺς πάντας ἀκούων, εἰς πάντας ἐπαρκῶν, πάντας ὁμοῦ καὶ ἕνα ἕκαστον παραμυθῶν καὶ στηρίζων, εἰς ἑαυτὸν συγκεντρώσας καὶ Κράτος καὶ Ἐκκλησίαν καὶ προάγων καὶ ἐπισπεύδων τὸ ἔργον τῆς ἀνορθώσεως; Ὁ μητροπολίτης Κορινθίας Δαμασκηνός, τὸν πόνον ὁλόκληρον τοῦ ποιμνίου του ἐνστερνισθεὶς ἀπὸ τῶν πρώτων τῆς συμφορᾶς στιγμῶν εἰς ἴδιον πόνον, ὑψοῦται ἐν ἐποχῇ λησμοσύνης τοῦ παρελθόντος καὶ τῆς ἀξίας τῆς Ἐκκλησίας εἰς ὑπομνηστήριον τοῦ μεγίστου πνευματικοῦ καὶ ἠθικοῦ αὐτῆς κράτους σύμβολον, διότι μόνη ἡ Ἐκκλησία δύναται νὰ κρατῇ τῶν καρδιῶν καὶ τῶν ψυχῶν, ὡς τὸ ἀπέδειξεν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν λαῶν καὶ ὡς καὶ σήμερον ἔτι τὸ ἀποδεικνύει περιφανῶς διὰ τοῦ παραδείγματος τοῦ ἱεράρχου τῆς Κορινθίας. Ἐὰν τὸ Κράτος ἤθελε νὰ ἐννοήσῃ τί ἐστιν Ἐκκλησία, εἰς πολὺ ὀλίγας περιστάσεις θὰ εἶχεν ἀνάγκην νὰ ἐπιδειχθῇ ὡς κράτος, δῆλα δὴ ὡς δύναμις βίας· διότι θὰ ὑπῆρχε τὸ κράτος τὸ ἠθικὸν τῶν θησαυρῶν τῆς Ἐκκλησίας τῶν ἀνεξαντλήτων, τὸ ὁποῖον καὶ μόνον αὐθορμήτως ἀναγνωρίζει ὁ δίδυμος τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Κράτους πολίτης.

Περὶ μίαν συνέντευξιν.

Ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον ἐν τῷ ἐπισήμῳ ὀργάνῳ τῆς Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας «Biserica Ortodoxa Romȃna» ἐδημοσιεύθη ἀρθρίδιον τοῦ διακεκριμένου ρουμάνου ἀρχιμανδρίτου Ἰουλίου Σκριμπάν, σχολιάζον τὴν μετὰ τοῦ Πατριάρχου Ρουμανίας δῆθεν συνέντευξιν τοῦ διευθυντοῦ τοῦ ἐν Ρώμῃ «Ἀνατολικοῦ Ἰνστιτούτου» σεβ. d'Herbigny. Ὅτι ψευδεῖς ὑπῆρξαν αἱ ἀνακοινώσεις τοῦ σεβασμιωτάτου, γνωρίζουσιν ἤδη οἱ ἀναγνῶσται τῆς «Ἐκκλησίας» ἐξ ὅσων ἐν τῇ στήλῃ ταύτῃ ἐγράφησαν ἐν ἀναφορᾷ πρὸς συνέντευξίν του μετα τοῦ Παναγ. Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας, μετ' ἀγανακτήσεως διαψευσθεῖσαν ἐν τῷ «Πανταίνῳ». Ἀλλὰ τὸν αὐτὸν χαρακτηρισμὸν ἀποδίδει καὶ εἰς τὰς ἀνακοινώσεις τοῦ σεβ. d'Herbigny τὰς ἀναφερομένας εἰς δῆθεν συνέντευξίν του μετὰ τοῦ Μακαρ. Πατριάρχου Ρουμανίας ὁ ἀρχιμ. Σκριμπάν. Ὁ σεβ. d'Herbigny ἀνεκοίνωσε μεταξὺ ἄλλων ὅτι ὁ Πατριάρχης Μύρων ὁμιλῶν πρὸς αὐτὸν ἐκάκισε τὰς προτεσταντικὰς θεολογικὰς πανεπιστημιακὰς Σχολὰς ὡς μὴ εὑρισκομένας εἰς τὸ ὕψος των καί, κατ' ἀκολουθίαν, μὴ δυναμένας νὰ ἐπιδράσωσιν ἐκπολιτιστικῶς καὶ μορφωτικῶς ἐπὶ τῶν νέων θεολόγων, διόπερ διὰ τοὺς ρουμάνους νέους ἐπιστήμονας προτιμᾷ τὰς σχολὰς τῶν κατολικῶν πανεπιστημίων. Ἐπ' ἴσης ὁ Πατριάρχης φέρεται ἀνακοινώσας ὅτι, ἀναρρηθεὶς εἰς τὸν θρόνον τῆς Ρουμανίας, ἐν τοῖς κόλποις τοῦ κλήρου του εὗρε μόνον ἀνθρώπους ἀνεπαρκοῦς μορφώσεως καὶ ἀσεβεῖς, ὅτι ὁ ὀρθοδοξος ρουμανικὸς κλῆρος εἶνε ἄνευ ζωτικότητος, μεμαλακυσμένος, ἄμοιρος ἐνθουσιασμοῦ, καὶ ὅτι τὰ πάντα ἀνάγκη νὰ ἀνασυνταχθῶσι τῇ βοηθείᾳ τοῦ κατολικισμοῦ. Ἐννοεῖται, ὅτι πάντα ταῦτα ἀποδεικνύονται ἄντικρυς ἀντίθετα πρὸς αὐτὰ τὰ πράγματα, διότι ἦτο ἀδύνατον ὀρθόδοξος Πατριάρχης νὰ ἐκφρασθῇ οὕτω περὶ τοῦ ἰδίου του κλήρου πρὸς Ἰησουΐτην, ἀλλὰ καὶ περὶ τοῦ προτεσταντισμοῦ, ἐφ' ὅσον εἰς προτεσταντικὰς σχολὰς ἀποστέλλει τοὺς ὑποτρόφους του θεολόγους. Ἁπλούστατα—ἐπιλέγει ὁ πανοσ. Σκριμπὰν—«ὁ σεβ. d'Herbigny ὑπακούει εἰς μίαν κακὴν ἔμπνευσιν, ἧς αἱ ρίζαι δέον νὰ ἀναζητηθῶσιν εἰς τοὺς οὐνιτικοὺς κύκλους, ἀσπόνδους ἡμῶν ἐχθρούς, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὁ σεβ. d'Herbigny ἐποιήσατο τὰς διατριβὰς πρὶν ἢ ἐμφανισθῇ εἰς τὸ Βουκουρέστιον», «il est évident donc que Mgr. d' Herbigny obéit a une mauvaise inspiration, dont les racines doivent être cherchées dans les cercles uniates, qui sont nos ennemis acharnés et parmi lesquels Mgr. d' Herbigny a fait un court séjour avant de paraître à Bucarest».

Ἀναγκαία ἡ συμπλήρωσις;

Ἐγράφη πρό τινος ἀπὸ ταύτης τῆς στήλης ὅτι σὺν τοῖς ἄλλοις οἱ διοικοῦντες τὰ σχολεῖα τῆς Ζυρίχης συνιστῶσιν εἰς τοὺς γονεῖς τῶν μαθητῶν τὴν ἀπαγόρευσιν τῆς συμμετοχῆς τούτων εἰς ἄλλας ἐκτὸς τοῦ Σχολείου ὀργανώσεις. Ἀγνοοῦμεν, ἐὰν δύναται καὶ παρ' ἡμῖν νὰ ὑπάρξῃ σκέψις περὶ συστηματικῆς παρακολουθήσεως τοῦ ἰδιωτικοῦ βίου τῶν μαθητῶν καὶ συστηματικῆς πρὸς τοῦτο συνεργασίας τῆς Οἰκογενείας πρὸς τὸ Σχολεῖον, ἀλλ' εἰδικῶς περὶ τοῦ σημείου τούτου προκειμένου θὰ εἶναι μήπως ἀνάγκη νὰ προστεθῇ ὅτι τοιαύτη ἀπαγόρευσις δὲν θὰ ἠδύνατο παρ' ἡμῖν ν' ἀποτελέσῃ σημεῖον συνεργασίας πρὸς σκόπιμον παιδαγώγησιν τῶν νεωτέρων; Οἱ διοικοῦντες τὰ Σχολεῖα τῆς Ζυρίχης δὲν ἔχουσιν ἀνάγκην ἄλλων ὀρ-

γανώσεων διὰ τὴν πλήρη ἐπιτυχίαν τοῦ μορφωτικοῦ αὐτῶν σκοποῦ, διότι καὶ τὸ μορφωτικὸν αὐτῶν πρόγραμμα εἶναι πλῆρες, οἱ νέοι ὅμως ἔχουσι πάντοτε ἀνάγκην νὰ ἐκδηλώσωσι τὰ ποικίλα αὐτῶν ἐνδιαφέροντα καὶ νὰ ἐκφράσωσιν εἰς πράξεις τὴν ἔμφυτον νεανικὴν ζωτικότητα καὶ τὴν πρὸς κίνησιν καὶ δρᾶσιν ὁρμήν. Εἶνε μήπως ἀνάγκη νὰ προστεθῇ ὅτι παρ' ἡμῖν σήμερον μόνον ἡ σύστασις καὶ ἡ ἐνίσχυσις εἰδικῶν ὀργανώσεων διὰ τοὺς μαθητὰς ἐξασφαλίζει τὴν ἀκίνδυνον καὶ δὴ καὶ τὴν ἐπωφελῆ πλήρωσιν τῆς ἀνάγκης ταύτης τῆς νεανικῆς ψυχῆς; Ἰδοὺ διατὶ μετὰ χαρᾶς πάντοτε χαιρετίζομεν πᾶσαν κίνησιν ἀποβλέπουσαν εἰς τὴν εἰς ἔργα ἀγαθὰ χρησιμοποίησιν καὶ εἰς τὸν ἐν παντὶ ἀγαθῷ ἐθισμὸν τῆς νεωτέρας γενεᾶς, ὑπὸ μίαν ὅμως πάντοτε αὐστηρὰν ἐπιφύλαξιν: εἶναι ἀνάγκη πράγματι περὶ τοῦ πραγματικοῦ νὰ πρόκηται ἀγαθοῦ. Εἰς τὸ κρίσιμον τοῦτο σημεῖον ἐφιστᾶται ἰδιαιτέρως γονέων καὶ διδασκάλων ἡ προσοχὴ καὶ ἐνταῦθα κυρίως ἀπαιτεῖται τὸ ἐχέγγυον τοῦ σεβασμοῦ Ἐκκλησίας καὶ Κράτους παρὰ τῶν ἐν λόγῳ ὀργανισμῶν καὶ ἐνδείκνυται ἡ μεγίστη ἀνάγκη τῆς στενωτάτης ἐπαφῆς Σχολείου καὶ Οἰκογενείας.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Δ. Ἱερὰ Σύνοδος συνῆλθε τρὶς κατὰ τὴν Ἑβδομάδα τούτην εἰς τακτικὰς συνεδρίας.

— Χθὲς Παρασκευὴν συνῆλθεν ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ ἡ κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ ὑπὲρ τῶν σεισμοπαθῶν εἰς ἔκτακτον συνεδρίαν εἰς ἣν ἔλαβον μέρος ὅτε Σεβ. Μητροπολίτης Κορινθίας καὶ οἱ Ὑπουργοὶ Προνοίας καὶ Ἐθνικῆς Οἰκονομίας.

—Διωρίσθη Γραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Φθιώτιδος ὁ ἄχρι τοῦδε γραφεὺς αὐτῆς Κωνσταντῖνος Παπαλουκᾶς, ἀντὶ τοῦ παραιτησαμένου Χρήστου Κιτσοπανίδου.

—Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παλαιοκαρυᾶς, τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἐλασσῶνος ὑπέβαλε πρότασιν περὶ μεταθέσεως τῆς ἕδρας τῆς ὡς εἴρηται Μονῆς εἰς τὴν μετ' αὐτῆς ἡνωμένην Ἱερὰν Μονὴν τῆς Ἀναλήψεως.

—Διεβιβάσθη τῷ Ὑπουργείῳ τῶν Θρησκευμάτων πρὸς ἔγκρισιν ἡ ὑπ' ἀριθ. 100 ἐν. ἔτ. ἀπόφασις τοῦ Ἐπισκοπικοῦ Δικαστηρίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μαντινείας, δι' ἧς ἐπεβλήθη τῷ Ἱερεῖ Νικολάῳ Παπαγεωργίου, ἐφημερίῳ Ἀλουποχωρίου-Μαντινείας, ἡ ποινὴ τῆς ἑξαμήνου ἀργίας, μετ' ἰσοχρόνου στερήσεως τῶν ἐκ τῆς ἐφημερίας αὐτοῦ δικαιωμάτων.

—Διωρίσθη Γραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος ὁ Κωνσταντῖνος Γαρουφαλιᾶς, ἀντὶ τοῦ παραιτησαμένου τοιούτου Ἰωακεὶμ Παλαμιώτου.

—Ἐνεκρίθη ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Θρησκευμάτων ἡ ὑπὸ τοῦ Ἐπισκοπικοῦ Δικαστηρίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλιώτιδος ἐπιβληθεῖσα ποινὴ τῆς τεσσαρακονθημέρου ἀργίας καὶ ἰσοχρόνου στερήσεως τῶν ἐκ τῆς ἐφημερίας αὐτοῦ δικαιωμάτων, τῷ Ἱερεῖ Χρ. Παπαϊωάννου ἐφημερίῳ Καρδίτσης τῆς ὡς εἴρηται Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

—Ὡσαύτως ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω Ὑπουργείου ἐνεκρίθη ἡ ὑπὸ τοῦ Ἐπισκοπικοῦ Δικαστηρίου Μαντινείας ἐπιβληθεῖσα ποινὴ τῆς τριμήνου ἀργίας ἀπὸ πάσης Ἱεροπραξίας μετ' ἰσοχρόνου στερήσεως τῶν ἐκ τῆς ἐφημερίας αὐτοῦ δικαιωμάτων εἰς τὸν Ἱερομ. Γρηγόριον Προκοπίου, ἐφημέριον Ἀρβανιτοκερασιᾶς τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μαντινείας καὶ Κυνουρίας.

—Διὰ Διατάγματος τῇ 21 Μαρτίου ἐν. ἔν. ἐκδοθέντος καὶ τῇ 3 Ἀπριλίου τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω ἔτους δημοσιευθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 50 φύλλῳ τῆς Ἐφημ. τῆς Κυβερνήσεως μετωνομάσθη ἡ Ἱερὰ Μονὴ «Κοζίτσης» τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ναυπακτίας εἰς Ἱερὰν Μονὴν «Ἀμπελακιωτίσης καὶ Ἁγίου Πολυκάρπου Ναυπακτίας».

—Ἐνεκρίθη ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Θρησκευμάτων ἡ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2114 Συνοδικῆς ἀποφάσεως ἐπιβληθεῖσα ποινὴ τῆς ἀποβολῆς τοῦ μοναχικοῦ σχήματος καὶ διαγραφῆς ἀπὸ τοῦ Μοναχολογίου τῆς Μονῆς εἰς τὸν Μοναχὸν Χαρίτωνα Πανουτσόπουλον ἀδελφὸν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς «Κρεμαστῆς» τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἠλείας.

—Τὸ Πλημμελιοδικεῖον Λαμίας κατεδίκασεν εἰς 95 ἡμερῶν φυλάκισιν τὸν ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καθαιρεθέντα τῆς Ἱερωσύνης τέως ἐφημέριον Βιτούλης-Πύργου τῆς Φθιώτιδος καὶ ἐξ Ἁγίου Ὄρους προερχόμενον παλαιοημερολογίτην Ἀρσένιον Σακελλάρη, διότι καὶ μετὰ τὴν καθαίρεσίν του ἐξηκολούθει ἱερουργῶν καὶ σκανδαλίζων τοὺς χριστιανούς.

— Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ συσταθεῖσα ἐν Σπάρτῃ καὶ ἀποτελουμένη ἐκ τῶν κορυφαίων τῆς σπαρτιατικῆς κοινωνίας μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ ἱεροκήρυξ τῆς ἐπαρχίας ἀρχιμ. Μελέτιος Γαλανόπουλος ἀπέλυσε πρὸς τοὺς εὐσεβεῖς σπαρτιάτας συγκινητικωτάτην ἔκκλησιν, δι' ἧς προτρέπεται αὐτοὺς νὰ σπεύσωσιν εἰς ἐπικουρίαν τῶν ἐκ τοῦ φοβεροῦ σεισμοῦ παθόντων Κορινθίων «ὄχι βιαζόμενοι καὶ ἀναγκαζόμενοι, ἀλλὰ μετὰ πάσης προθυμίας θυσιάζοντες ἐν ἀνάγκῃ μέρος ἐκ τῶν δαπανῶν τῶν χρησίμων καὶ ἀπαραιτήτων εἰς αὐτὴν τὴν καθ' ἡμέραν δίαιταν ἡμῶν».

— Ἐκ Καλαβρύτων πληροφορούμεθα ὅτι ὁ σεβ. μητροπολίτης Καλαβρύτων κ. Τιμόθεος ἅμα τῷ ἀκούσματι τῆς ὑπὸ τῶν σεισμῶν καταστροφῆς τῆς

Κορίνθου συνέστησεν ἐπιτροπὴν ἐκ τῶν ἐπιφανῶν τῆς καλαβρυτινῆς κοινωνίας πρὸς συλλογὴν ἐράνων, ἥτις, μετὰ ἐπίκαιρον κήρυγμα τῆς Α. Σ., ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν αὐτῆς περιῆλθε τὴν πλατεῖαν καὶ τὴν ἀγορὰν τῆς πόλεως. Ἀποτέλεσμα τῆς ἐνεργείας ταύτης ὑπῆρξεν ἡ συλλογὴ δραχμῶν 10,670, εἰς ἃς προσετέθησαν 2.000 τοῦ Ἐμπορ. Συλλόγου καὶ 5.000 προσφορὰ τῆς ἐν Αἰγίῳ φιλανθρωπικῆς τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως ἀδελφότητος «Ὁ καλὸς Σαμαρείτης».

—Τὴν ἑσπέραν τῆς παρελθούσης Πέμπτης ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος κατελθὼν εἰς Καλλιθέαν, ἔθηκε τὸν θεμέλιον λίθον νέου κτιρίου, ἐν τῷ χώρῳ τοῦ Οἴκου Τυφλῶν, ὅπερ θὰ χρησιμεύσῃ ὡς Ἐργαστήριον τῶν ἡλικιωμένων τυφλῶν κορασίων, ἀποφοίτων τοῦ Οἴκου Τυφλῶν.

— Τὴν παρελθοῦσαν Πέμπτην ἐν τῷ Ἀρχιεπισκοπικῷ παρεκκλησίῳ τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου ἐτελέσθη ἡ Θ. Λειτουργία ὡς ἐπισφράγισις τῶν κατὰ τὸ διαρρεῦσαν Ἀκαδημαϊκὸν ἔτος γενομένων Ρητορικῶν καὶ λειτουργικῶν φροντιστηριακῶν ἀσκήσεων τῶν τελειοφοίτων τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου. Τὴν Θ. λειτουργίαν, ἐτέλεσε συμπαραστατούμενος ὑπὸ δεκάδος φοιτητῶν Πρεσβυτέρων καὶ Διακόνων ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ὅστις καὶ ὁμιλήσας πρὸς τοὺς ἀπολυομένους τελειοφοίτους σχετικῶς καὶ ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς τὰς δεούσας ὑποθήκας διὰ τὸ νέον στάδιον εἰς ὃ εἰσέρχονται ἅμα τῇ ἀποφοιτήσει αὐτῶν ἀπὸ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Ὑπάρχουσι πληροφορίαι κατὰ τὰς ὁποίας τὰ ἐκκλησιαστικὰ πράγματα φαίνονται ἐπιδεινωθέντα μετὰ τὸν συμβιβασμὸν τῆς τοποτηρητείας τῆς πατριαρχικῆς ἐκκλησίας πρὸς τὸ σοβετικὸν καθεστὼς καὶ τὴν σχετικὴν πρὸς τὸν συμβιβασμὸν τοῦτον γνωστὴν ἐγκύκλιον τοῦ τοποτηρητεύοντος μητροπ. Σεργίου. Οὕτω ἐξ ἐπιστολῆς αὐτοῦ τοῦ μητροπ. Σεργίου καθίσταται προφανὲς ὅτι τινὲς καὶ τῶν ἐν τῷ ρωσικῷ κράτει τέως ἀνηκόντων εἰς τὴν πατριαρχικὴν Ἐκκλησίαν ἱεραρχῶν ἠρνήθησαν νὰ συμμορφωθῶσι πρὸς τὰς συστάσεις τῆς ἐγκυκλίου ταύτης, ἐντεῦθεν δὲ ἡ περὶ τὸν Σέργιον σύνοδος ἀποφαίνεται ἑαυτὴν ἠναγκασμένην νὰ ἀποκηρύξῃ αὐτοὺς διὰ τοὺς «διακόψαντας τοὺς τῆς χάριτος δεσμοὺς πρὸς τὴν μητέρα Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ καὶ κατασχίζοντας τὸν ἄρραφον αὐτοῦ χιτῶνα». Εκηρύχθησαν λοιπὸν οἱ ἱεράρχαι οὗτοι ἤδη ἀπεσχισμένοι τῆς ὀρθοδόξου ρωσικῆς ἱεραρχίας ὡς ἀποστάται τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐπεβλήθησαν αὐτοῖς ἐκκλησιαστικαὶ ποιναί. Ἐπειδὴ ὅμως καὶ τὰ μέτρα ταῦτα εἰς οὐδὲν ἤνυσαν, διότι οἱ ἐν λόγῳ ἱεράρχαι ἐξακολουθοῦσιν ἱερουργοῦντες, ἀνεκηρύχθησαν ἐπισήμως καὶ ὁριστικῶς σχισματικοί, ἀπελύθη δ' ἐγκύκλιος πρὸς τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα ἀπαγορεύουσα τὴν πρὸς αὐτοὺς ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν. Ὁ σοβετικὸς τύπος εὗρε πάλιν εὐκαιρίαν νὰ κατειρωνευθῇ τὴν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ἀποδίδων καὶ ταύτας τὰς ἀνωμαλίας εἰς τὴν φιλαρχίαν καὶ τὰς φιλοδοξίας τῶν κληρικῶν τοῦ «τυχωνικῆς» συγκροτήματος.

ΕΙΣΦΟΡΑΙ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΜΥΡΟΥ

Ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 18 φύλλῳ τῆς «Ἐκκλησίας» ἐδημοσιεύθη ὁ πίναξ τῶν ὑπὲρ τῆς παρασκευῆς Ἁγίου Μύρου εἰσφορῶν τῶν Ἱερῶν Ναῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς συμποσουμένων εἰς δρχ 53.383.90. Ἐκ τοῦ ποσοῦ τούτου ἀνεγράφη ὡς προερχόμενον ἐκ τοῦ ἐν Πειραιεῖ ναοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος τὸ ποσὸν δρχ. 14.709 Ἀλλὰ διὰ τὴν ἀκρίβειαν σημειοῦμεν ὅτι τὸ ποσὸν τοῦτο προήρχετο ἐκ τῶν Ναῶν τοῦ Πειραιῶς ὡς ἑξῆς:

Ὁσία Ξένη Ν. Κοκκινιᾶς δραχ. 305, Ἅγ. Ἰωάννης Χρυσόστομος Ν. Κ. 100, Ἅγ. Γεώργιος Ν. Κ. 120. Ἅγ. Νικόλαος Ν. Κ. 135, Ζωοδ. Πηγὴ (Χατζηκυριακείου) 225, Ἅγ. Νικόλαος 1000, Προφ. Ἠλίας 1336, Ἅγ. Κωνσταντῖνος 955, Μεταμόρφωσις τοῦ Σωτῆρος 560, Ἅγ. Ἐλευθέριος 760, Ἅγ. Παντελεήμων (Δραπετσῶνος) 68, Ἅγ. Βασίλειος 1456, Ἁγ. Σοφία 573, Ἅγ. Τριὰς 1300 Ἅγ. Γεώργιος (Κερατσινίου) 201, Ἅγ. Δημήτριος (Ξυλοκεράτεας) 100, Ἅγ. Φανούριος (Δραπετσῶνος) 242, Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου 1425, Κοίμησις τῆς Θεοτόκου (Καματεροῦ) 550, Ἅγιος Σπυρίδων 3198. Ἐν ὅλῳ 14.709.—

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

S. A. Weston, Ὁ Ἰησοῦς καὶ τὰ προβλήματα τῆς ζωῆς. Κατὰ διασκευὴν ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ ὑπὸ Εἰρήνης Α. Ἀλιβιζάτου. Πρὸς χρῆσιν τῶν Κυριακῶν σχολείων. Ἀθῆναι 1920.—Σπανίως εἶδε τὸ φῶς συμπαθέστερον βιβλίδιον διὰ τὴν μέθοδον τῆς συντάξεως καὶ τὴν ἀμεσωτέραν σκοπιμότητα. Καὶ ἄλλα βιβλία ἀφηγοῦνται τὸν βίον τοῦ Κυρίου ἡμῶν,—βιβλία πάμπολλα· ἀλλ' ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον τὸ ἀνὰ χεῖρας βιβλίδιον καθιστᾷ τοὺς μικροὺς μαθητὰς τῶν κατηχητικῶν σχολείων ἀμέσους ἀκολούθους καὶ συνεργάτας τοῦ θείου Διδασκάλου, εἶνε πολὺ ἑλκυστικός. Εἶνε διῃρημένον εἰς μαθήματα, ὧν ἕκαστον ἔχει ὑποκείμενον ἓν θέμα κοινωνικόν, π. χ. τὴν φιλίαν, τὴν δημοτικότητα, τὸν πόλεμον, τὰς κοινωνικὰς συνηθείας κτλ, Ἕκαστον θέμα ἐν ἀρχῇ εἶνε ἀναλελυμένον εἰς προβλήματα, τιθέμενα εἰς σύστημα ἐρωτήσεων, ἡ εἰς τὰς ὁποίας ἀπάντησις περιέχεται εἰς ὡρισμένας εὐαγγελικὰς περικοπάς, ὧν ἐπιχειρεῖται σύντομος καὶ ἁπλῆ καὶ καταληπτὴ ἡ ἀφήγησις, μεθ' ἣν ἕπονται σχετικαὶ ἐρωτήσεις πρὸς πρὸς συζήτησιν κατὰ τὴν ὥραν τοῦ μαθήματος καὶ μελέτην κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἑβδομάδος. Τὸ βιβλίον συνιστῶμεν ἐκθύμως οὐ μόνον πρὸς διδασκαλίαν εἰς τὰ κυριακὰ—κατηχητικὰ ἐνοριακὰ σχολεῖα, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς διδασκάλους καὶ καθηγητὰς τῆς Ἱερᾶς Ἱστορίας ἐν ταῖς δημοσίαις σχολαῖς. Ἡ ἐκδότις εἶνε συγχαρητηρίων ἀξία οὐ μόνον διὰ τὴν λαμπρὰν ἐκλογήν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν διασκευὴν κατὰ προσαρμογὴν πρὸς τὰς καθαρῶς ἑλληνικὰς ἀνάγκας.

ΑΙ ΠΑΡΑ ΤΗΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΕΝΕΡΓΗΘΕΙΣΑΙ ΕΙΣΠΡΑΞΕΙΣ ΕΙΣΦΟΡΩΝ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΣΕΙΣΜΟΠΑΘΩΝ ΚΟΡΙΝΘΙΑΣ

Πίναξ Β'.

Εἰσφοραὶ Ναῶν ἐκ τῶν ταμείων των ἢ ἐκ δίσκων. Μητροπολιτικὸς Ναὸς 'Αθηνῶν ἐκ δίσκου δρ 7.002.50. - Ἅγιος Γεώργιος (Κυψέλης) 1650. Εὐαγγελισμὸς ('Ασπροπύργου) 725.— Ἅγ. Γεώργιος (Ν Σφαγείων) 709.—Ἅγ. Κωνσταντῖνος (Ἡλιουπόλεως) 205 - Ἅγ. Γεώργιος (Ἡρακλείου) 345. Ἁγία Τριὰς Πειραιῶς) 4000. — Προφήτης Δανιὴλ 3.000.—Χρυσοσπηλαιώτισσα 3.232.50. — Μεταμόρφωσις (Συγγροῦ) 3 660. — Κοίμησις Θεοτόκου (Μενιδίου) 600.—Ἅγιος Νικόδημος (Ρωσικῆς Παροικίας) 620. - Ἁγ. Κυριακὴ ('Αθηνᾶς) 1350. — Ἅγ. Δημήτριος ('Ασπροπύργου) 435.—Ἅγ. Νικόλαος (Αἰγίνης) 855. Ἅγ. 'Ελευθέριος (Ἄρεως) 4000. — Ἁγ. Φωτεινὴ 4.075. — Προφήτης 'Ηλίας (Τζιτζιφιῶν) 115. — ***Ναοὶ Αἰγίνης***: Παναγίτσα 260.—Κοίμησις τῆς Θεοτόκου (Μητρ. Αἰγίνης) 2 859.50.— Εἰσόδια (Χαλασμένης) 300.—Ἅγ. Διονύσιος (Π. Ράχης) 50.—Ἅγ. 'Ασώματοι 40. — Ἅγ. Νικόλαος 655. Ἅγ. 'Ιωάννης (Βαθέος) 60.—Ἅγ. Νικόλαος (Ραγκαβᾶ) 1358.— Εἰσόδια ('Αμπελακίων) 1500.—Ἅγ. Χαράλαμπος (Πολυγώνου) 1060.—Εὐαγγελισμὸς (Λαυρίου) 300.—Ἅγ. 'Ιωάννης Θεολόγος (Σεπολίων) 500.—Μεταμόρφωσις (Καλλιθέας) 1000.—Ἁγ. Ζώνη (Πατησίων) 1850. — Ἅγ. Κωνσταντῖνος (Παλαιὸς) 1067 —Ἅγ. 'Ιωάννης (Ρέντη) 500. Ἅγ. Δημήτριος (Κουβαρᾶ) 575 —Ἁγ. Γλυκερία (Γαλατσίου) 500. — Ἁγ. Βαρβάρα (Παλουκίων) 600. — Ἁγία Μαρκέλλα 1334. - Ἅγ. Νικόλαος (Πειραιῶς) 10.000. — Προφήτης 'Ηλίας (Πειραιῶς) 2 000. Κοίμησις Θεοτόκου (Καματεροῦ) 1215.—Ἱ. Ναοὶ Πειραιῶς ἐκ δίσκων. Ἁγία Τριὰς 4 250. — Ἅγ. Σπυρίδων 3.405.—Ἅγιος Νικόλαος 2118.—Προφήτης 'Ηλίας 2.000. Μεταμόρφωσις 13 0.— Νεκροταφεῖον 571.—Ἅγ. Δημήτριος (Ν. Φαλήρου) 1695.— Ἅγ. Παντελεήμων (Ταμπουρίων) 316.— Ἁγ. Παρασκευὴ (Ν. Καλλιπόλεως) 506. Ἅγ. Κωνσταντῖνος 3.200 —Εὐαγγελίστρια 3.212. — 'Ανάληψις 1000 - Ὑπαπαντὴ 1480 — Ἅγ. Παντελεήμων (Δραπετσῶνος) 955. — Ἅγ. Γεώργιος (Κουτσουκαρίου 300.—Ἅγ Διονύσιος 886.—Ἅγ. 'Ιωάννης (Ρέντης) 650. - Ἅγιος Φανούριος 115.—Ὁσία Ξένη (Ν. Κοκκινιᾶς) 900.—Ἅγ. Γεώργιος (Ν. Κοκκινιᾶς) 300 — Ἅγ. 'Ιωάννης Χρυσόστομος (Ν. Κοκκινιᾶς) 200. Ἅγιος Δημήτριος (Ταμπουρίων) 290. — Ἅγ Βασίλειος 1895. Ἅγ. Ἐλευθέριος 1305. — Ζωοδόχος Πηγὴ (Χατζηκυριακείου) 382. —Ἅγ. Γεώργιος (Κερατσινίου) 75. —

Εἰσφοραὶ Σωματείων καὶ ἰδιωτῶν ΣύνδεσμοςΚαταστηματαρχῶν Κουρέων Πειραιῶς 3.200. Σύλλογος τῶν ἐν 'Αθήναις καὶ Πειραιεῖ 'Ολυμπίων 2 000.— Ὁ αὐτὸς Σύλλογος εἰς μνήμην 'Ιωάννου Τσεκουροπούλου 500.— Ἔρανος Κατοίκων Συνοικισμοῦ Ἡλιουπόλεως 1251.— Ὁ κ. Δ. Βλαχόπουλος Τμηματάρχης Ὑπουργείου Συγκοινωνίας ὑπὲρ τῶν σεισμοπαθῶν Λουτρακίου (διὰ τοῦ «'Ελ. Βήματος») 5.000.— Φιλανθρωπικὸς Σύλλογος «Ἅγ. Διονύσιος» Αἰγίνης 500 - Σύλλογος «Μερόπειον» 300.— Σύλλογος τῶν ἐν 'Αθήναις καὶ Πειραιεῖ Ζακυνθίων «Ἅγιος Διονύσιος» 5.000.— Προσωπικὸν 'Εργοστασίων Α. Ε. Ἐκδόσεων καὶ Γραφικῶν Τεχνῶν «Πυρσὸς» 1840.— Ὁ κ. Γεώργιος Ρεβελάκης (διὰ τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Ὑγιεινῆς) 5 000. — Σύλλογος Προσφυγικοῦ Συνοικισμοῦ 'Αστεροσκοπείου 830. - Περιοδικὸν «Ἕλλην Σηροτρόφος» διὰ τοῦ διευθυντοῦ αὐτοῦ κ. Στυλ. Στυλιανίδου 750.— Ὁ κ. 'Ιωάννης Οἰκονομόπουλος 1.000.— Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ Προσφυγικῶν 'Οργανώσεων Νέας Ἰωνίας πρώτη δόσις 7.000.— 'Ηπειρωτικὸς Σύνδεσμος Πειραιῶς διὰ τοῦ προέδρου του κ. Ματσοπούλου 3.000.— Λέσχη Προσφύγων Νέας 'Ιωνίας πρώτη δόσις 2 000. 'Επιτροπὴ 'Εράνων Κοινότητος Κουβαρᾶ 173.—

Εἰσφοραὶ Ἐφημερίων 'Αρχιμ. 'Ιωακεὶμ Ζέρβας 100.— 'Αρχιμ. 'Ιωακεὶμ Παλλάδης 100.— Οἰκ. Λουκᾶς Παπαναστασίου 100.— Πρωτοπρ. Ν. Παπαδόπουλος 100.— Οἰκ. Κωνστ. Λουΐζος 100.— Ἱερ. Κωνσν. Φωτίου 50.— Οἰκ. Κωνστ. Στουραΐτης 150. - Ἱερ. Κωνστ. Πιέτρης 200.— Οἰκ. 'Ηλίας 'Αλευρᾶς 100.— Οἰκ. 'Αθαν. Χείλιος 100.— Ἱερ. Σωτήριος Παπασωτηρίου 100.— Ιερ. Δημ Παραρᾶς 100.— Ἱερ. 'Αναστ 'Ανδρεάδης 100. Οἰκ. 'Απόστ. Παπαθανασίου 150.— Ἱερ. Νικ Περάτης 100.— Ἀρχιμ 'Αμφιλόχιος 'Αργυριάδης 100.— Οἰκ 'Ανδρ. Γιαννακόπουλος 500 Οἰκ. Κωνστ. Παπακων)νου 100. — Οἰκ Ἰωάννης Μήτρου 200.— ***Ἐφημέριοι Λαυρείου*** 250. ***Ἱερὸς Κλῆρος Πειραιῶς:*** 'Αρχιμ. Γερμανὸς Σπαχῆς 1.000.— 'Αρχιμ. Βασίλειος Νοταρᾶς 500.— Οἰκ. Χριστοφόρος Βαφειάδης 100.— Ἀρχιμ. Λεόντιος Δημητράκης 150. - Οἰκ 'Αθ Παπαδόπουλος 100.— Οἰκ. 'Αντ. Κουμῆς 100. Οἰκ Μιχ. Μανωλακάκης 100. - Οἰκ. Θ. Σούμμας 100.— 'Αντώνιος Καλογήρου 100.- Οἰκ. Διον. Μηλιαρέσσης 100.— Οἰκ. Ἀνδρέας 'Αρχιμανδρίτου 100. - 'Αρχιμ. 'Αχίλλειος Κρίθαρης 500. Πρωτοπρ. Βασίλειος Χούπης 250.— 'Αρχιμ. Πολύκ. Λιώσης 200.— Οἰκ. 'Αναστ. Παπαϊωάννου 50.—Οἰκ. 'Αγαθάγγελος 50. - Οἰκ. Μ. Τσομίδης 50 —Στέφ. Γεωργίου 50. — 'Αρχιμ. Δν. Καπετανάκης 100.— Γεράσ. 'Ισαακίδης 100.— Οἰκ. Δημ Δαμπλιάδης 100.— 'Αρχιμ. Εὐστάθιος Σκάρπας 50. - Ἀρχιμ. Σεραφεὶμ Χαρίτου 100. Σπ. Κασελλος 40. - Οἰκ. Νικ. Σφακιωτάκης 100.— Ἀρχικ. Καλλίνικος Κρομμύδας 100.— Νικ. Περδικόπουλος 100.— 'Αρχιμ. Χρυσόστομος 'Αβρααμίδης 200.— Πρωτοπρ. Γεώργιος Μακρῆς 200.— Οἰκ. Μιχ. Καραγεώργης 50 Ἱερεὺς Γεώργιος Βαλλιᾶνος 200.— Οἰκ. Παναγ. Κοντέας 100. Εὐστάθιος Μαρκέτης 100.— 'Αλέξ. Ψυχογυιὸς 150.— Π. Καλογερέσης 100. Οἰκ. 'Ιάκωβος Μουρούτης 150. - 'Αλκ. Τσούμας. 100. - Γεώργιος Πετσάλης 100.— Μιχαὴλ Τσαγκρίδης 200. - Οἰκ. Γεώργιος Πασχάλης 100 — 'Εμμ. Παπαδόπουλος 100 — Β. Μωραΐτης 100. — Χαρ. Κωτρίδης 50 — Δ. Βεργίνας 100.- 'Αρχιμ Σέργιος 'Ιωαννίδης 100.— 'Ιεζεκιὴλ Παπαδόπουλος 100 — 'Αρχιμ. Θεόκλητος Σφήνας 150.— Ἱερεὺς Σπυρίδων Σάββας 100. Βασ. Καστάνης 100.— Χρ. 'Ιωαννίδης 100.— Ἰ. Φερούσης 100.— Αἰδεσ. Θεόδωρος Γαβριηλίδης 100.— Αἰδ. Δημ. Εὐσταθίου 100.— Αἰδεσ. Παν Τζαννέας 100.— Αἰδεσιμ Εὐάγγελος Βιδάλης 200.— Ἱεροδ. Φιλ. Γ. Ζένης 100. Ἱεροδ Αἰμιλιανὸς Λαλούσης 50 — Ἱεροδ. Ἀργυρ. Μοναστηριώτης 100.— Ἱεροδ. Νεόφυτος Περλέγκος 100.

Ἱ. Κλῆρος Νέας Κοκκινιᾶς: Ὁ θεοφ. 'Επίσκοπος Σεβαστείας Γερβάσιος 250. Ἀρχιμ. Καλλ Κίρδης 50.— Βασ. Παπαδόπουλος 50. Μηχ. Ρηνιωτάκης 50.— Γρηγ. 'Ιορδανίδης 50. 'Αγαθάγγ Βιζυηνὸς 50 — 'Αρχιμ. Φιλάρετος 'Ιορδανίδης 50. Ἄνθιμος 'Ιωαννίδης 50. Διονύσιος Γκότης 50.—Βασ. Καθρεπτίδης 50.—Πρόδρομος 'Ιωαννίδης 50 — Εὐθύμιος Παπαστυλιανοῦ 75.—Γεώρ. Βουγιουκλέρης 50. - Λεόντιος 'Αβραμίδης 50.—'Αζαρίας Παπαδόπουλος 50.—'Αρχιμ. Χρυσόγονος Καζόπουλος 50.—

'Εν ὅλῳ Δρχ.	151.727.50
Εἰσφοραὶ Α' Πίνακος	174.658.50
'Εν ὅλῳ Δρχ.	326.386.—

Σημ. Εἰς τὸ ποσὸν τοῦ Α' Πίνακος ὅπερ ἐσημειώθη 173.658 50 προσετέθησαν ἔτι χίλιαι δραχμαὶ διότι κατὰ παραδρομὴν αἱ εἰσφοραὶ τοῦ ἐν 'Ελευσῖνι Ναοῦ ἁγ. Γεωργίου ἐτέθη δρχ. 310, ἐνῷ ἦσαν 1310.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑ

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Γεωργίου Μαυγοματίο υδιακηρύττει ὅτι: ἐκτίθενται ἐν Καρδίτσῃ τὴν 3ην 'Ιουνίου ἐ. ἔ. εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν πρὸς ἐκποίησιν ὀκτὼ ἀγελάδες τῆς ἱερᾶς Μονῆς ἐξ ὧν δύο μετὰ μόσχων: Ὁμοίως τὴν 20ην Μαΐου ἐ. ἔ ἐπαναλαμβάνεται ἐν Μουζακίῳ ἡ πλειοδοτικὴ δημοπρασία πρὸς τριετῆ ἐνοικίασιν τοῦ ὑδρομύλου εἰς θέσιν «Διάκου» συνεπείᾳ τῆς ὑπ' ἀριθ. 716 π. ἔ. ἐγκρ διαταγῆς τοῦ Γεν. 'Εκκλ Ταμείου.

Τυποις «Φοίνικος» ὁδὸς Σταδίου 44. 'Αθῆναι